

— Жиралда ли? . . . Да; разумѣва са! . . . чудесна пѣвица! славна жена! сички полудѣхмы въ Севиля за нея . . . Но тя свърши вече; изгуби са . . . жива ли е още?

— Нейно е писмото, В. Превѣсходителство!

— Разумѣвамъ . . . ще да иска помощъ . . . или ще иска да постѣпи въ Валядолидскыя театръ; но днесъ тя ще може да играе роли на майки само.»

Пикильо настрѣхнѣ.

— Трѣба да е много стара.

— Помлада отъ В. Превѣсходителство.

— Наистина ли? рече герцогътъ навѣсено, тогасъ, любезный ми, да ѣ кажешъ че ще видѣж кога-то имамъ време . . . ще прочетѣ писмото ѣ.

— Не, В. Превѣсходителство, отговори Пикильо съ тонъ, ще го прочетете ей-сега.

— Какво ще каже туй? извика герцогътъ като са обърнѣ гордо.

— Да го прочетете, В. Превѣсходителство, не ради Жиралда, но ради себеси, за собственыя вашъ интересъ, защото са касае до В. Превѣсходителство.

Герцогътъ изглѣда Пикильо очуденъ и нѣколко неспокоенъ. Зе въ рѣка писмото, което бѣ хвърлилъ на трапезата.

« Нема да излѣзѣ отъ тукъ ако не го прочетете. »

И сѣднѣ, като гледаше на герцога мълчеливо.

А този строши печата бърже и отвори писмото.

Споредъ колкото четѣше, ту са причервяваше, ту ставаше блѣденъ; физиономіята му изразяваше гнѣвъ и раздраженіе. Но той са помѣчи да опази хладнокрѣвіе колкото можаше, усмихнѣ са презрително, хвърли на Пикильо студенъ погледъ и рече проницескы:

« Тѣзи ли е, господине, порѣчката съ която имате честта да са натоварите? »

— Не е никаква честь нито за васъ, нито за мене, отговори студено Аліяга, по нужда жестока, защото виждамъ че и двама смы унизены, и справедливо, В. Превѣсходителство защото ма имате сынъ, и азъ защото вы имамъ баща!